

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **A. A**, st. příslušník Ruské federace, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 22, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2015, č. j. MV-91570-4/SO-2014,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 4. 2014, č. j.: OAM-136-16/ZR-2014. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody; zároveň podle § 77 odst. 3 téhož zákona žalobci stanovil lhůtu 30 dní k vycestování z území.

Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně dne 22. 1. 2014 zahájil z moci úřední správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro spáchání následujících úmyslných trestných činů: rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku sp. zn. 2T 72/2011 byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu maření úředního rozhodnutí a vykazání dle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců s odkladem na 20 měsíců spojeného se zákazem řízení motorových vozidel na 30 měsíců, trest byl zrušen a nahrazen trestem souhrnným; rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 9T 79/2012 byl odsouzen pro spáchání trestného činu účast na organizované zločinecké skupině dle § 361 odst. 1 trestního zákoníku a pro úmyslný trestný čin padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 a 3 písm. a) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 6 a půl let ve spojení se zákazem řízení motorových vozidel na 30 měsíců.

Žalobce má na území České republiky povolen trvalý pobyt od roku 1998, je rozvedený, jeho bývalá manželka rovněž žije na území České republiky, stejně jako jeho dospělý syn, dcera a vnuk, jenž je občanem České republiky.

II. Obsah žaloby

Žalobce namítá, že správní orgány jeho případ posoudily podle znění zákona o pobytu cizinců, které k okamžiku pravomocného odsouzení žalobce (tedy k okamžiku vzniku důvodu pro zrušení trvalého pobytu) nebylo platné a účinné. K tomuto datu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců umožňoval zrušit pobyt cizinci pouze za předpokladu, že byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody převyšujícímu 3 roky. Správní orgány aplikovaly právní úpravu účinnou k datu svého rozhodování, kterou však došlo k rozšíření zákonných důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu oproti stavu platnému a účinnému k datu spáchání trestné činnosti, resp. k datu odsouzení. Tím postupovaly v neprospěch žalobce, ačkoliv právní vztahy se mají zásadně posuzovat podle ustanovení, která jsou pro účastníky řízení příznivější. Uvedený postup, kdy správní orgány vyčkaly několik let na změnu právní úpravy, kterou následně aplikovaly za účelem zrušení žalobcova trvalého pobytu, je třeba označit za nepřipustnou pravou retroaktivitu. Odkaz správního orgánu I. stupně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2011, č. j. 2 As 58/2011-78, je nepřipadný, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen před účinností novely a bylo tedy nutné postupovat podle platné úpravy k tomuto datu, nikoliv vyčkat zpřísnění právní úpravy a dle ní zrušit žalobcovo povolení k trvalému pobytu. Podle citovaného judikátu by bylo možné akceptovat aplikaci novelizovaného zákona za situace, kdy by cizinec spáchal v minulosti trestnou činnost a k pravomocnému odsouzení by došlo již za účinnosti nové právní úpravy, jež důvod pro zrušení pobytu obsahuje.

Žalobce dále považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nepřiměřené, neboť žalovaný nesprávně posoudil míru, rozsah a závažnost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce zdůrazňuje, že se trestné činnosti dopustil poprvé, doznal se, spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a litoval svého činu, díky dobrému chování byl propuštěn po polovině výkonu trestu na svobodu, a od svého propuštění se již nedopustil žádného nezákonného jednání. Trestní soud nadto nepřistoupil k udělení trestu vyhoštění. Pro posouzení míry nebezpečí pro veřejný pořádek a bezpečnost je třeba vycházet z osobního chování cizince a z konkrétních okolností případu. Žalovaný rovněž neposoudil, zda žalobce představuje aktuální nebezpečí pro bezpečnost státu a její rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

Žalobce nesouhlasí s hodnocením žalovaného, podle něhož žalobce není „nijak extrémně navázán na Českou republiku“, neboť žalobce zde žije již cca 18 let s celou svou rodinou, jejíž členové by se s žalobcem nevrátili do země původu. Žalovaný se dostatečně nezabýval přiměřeností dopadu napadeného rozhodnutí v rozsahu § 174a zákona o pobytu cizinců a nepřihlédl k výkladu pojmu soukromý život, který je nutno ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu chápat mj. jako život, ve kterém se člověk rozvíjí a navazuje

vztahy s jinými lidmi, včetně stránky obchodní a profesní.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a vydané v souladu s právními předpisy. Připomíná, že správní řízení v prvním i druhém stupni tvoří jeden celek a správní orgány rozhodují podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně tak nepochybil, když rozhodl podle zákona účinného od 10. 5. 2013 (rozhodnutí o zrušení povolení vydal dne 30. 4. 2014). Tento názor zastává rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 58/2011-78, který v obdobné věci dospěl k závěru, že se nejedná o zakázanou pravou retroaktivitu, nýbrž o retroaktivitu nepravou. Žalovaný se neztotožňuje s žalobcem, že jeho případ měl být posouzen podle zákona účinného v době vydání odsuzujícího rozsudku, neboť řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno dne 22. 1. 2014, tedy v době účinnosti nového znění § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

Námítky ohledně nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaný taktéž považuje za nedůvodné. Nadto některé námítky nesouvisí s případem žalobce, neboť jeho pobyt nebyl zrušen z důvodu závažného narušení veřejného pořádku, tudíž posouzení aktuálnosti protiprávního jednání je pro daný případ irelevantní. Žalovaný přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce řádně posoudila a své závěry odůvodnila. Žalobce je rozvedený, na území České republiky má dvě dospělé děti a vnoučata, v řízení tedy nebyly prokázány žádné blízké osobní vazby. Žalobce sice na území České republiky pobývá od roku 1998, nicméně v posledních šesti letech buďto páchal trestnou činnost nebo byl ve výkonu trestu odnětí svobody.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem nevyslovili nesouhlas.

Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 10. 5. 2013 „ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“

Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 10. 5. 2013 „ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“.

Úvodem se soud zabýval otázkou, zda správní orgány žalobcův případ posoudily podle správního znění zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobcovu námitku neshledal důvodnou. Soud předně považuje za vhodné připomenout, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku sp. zn. 2T 72/2011 a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 9T

79/2012 pravomocně odsouzen za spáchání úmyslných trestných činů k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 a půl let. Žalobce v žalobě namítá, že jeho případ měl být posouzen dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 10. 5. 2013, podle něhož správní orgán zruší povolení k trvalému pobytu, pokud byl cizinec pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky. Je sice pravdou, že toto znění citovaného ustanovení je v obecné rovině pro cizince mírnější, neboť neumožňuje zrušit povolení k trvalému pobytu při pravomocném odsouzení k trestu odnětí svobody na dobu nižší než tři roky, ovšem tato skutečnost na žalobcův případ nemá žádný reálný dopad. Z hlediska práv žalobce bylo totiž zcela nerozhodné, zda správní orgán aplikoval § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do nebo od 10. 5. 2013, neboť žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 a půl let, a jeho povolení k trvalému pobytu proto mohlo být zrušeno v obou případech.

Soud i přes výše řečené dodává, že správní orgány při aplikaci zákona o pobytu cizinců nepochybily. Především je třeba shodně s žalovaným zdůraznit, že správní orgány rozhodují podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2010, č. j. 10 Ca 234/2008-24). Vzhledem k tomu, že zákon č. 103/2013 Sb., kterým byl novelizován § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců s účinností od 10. 5. 2013, neobsahuje přechodná ustanovení, správní orgán I. stupně nepochybil, když při vydání rozhodnutí dne 30. 4. 2014 případ posoudil podle zákona účinného od 10. 5. 2013.

Stejně tak je třeba odmítnout námitky, dle nichž správní orgán aplikoval na případ žalobce zákon mající nepřipustné retroaktivní účinky. Soud konstatuje, že ode dne účinnosti novely č. 103/2013 Sb. (tedy počínaje dnem 10. 5. 2013) bylo možné na základě § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců zrušit i povolení k trvalému pobytu udělená před účinností této novely. Soud se na tomto místě plně ztotožňuje se závěry Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 8. 7. 2011, č. j. 2 As 58/2011-78, v obdobné věci uvedl: *„Nejde totiž o zakázanou pravou retroaktivitu, nýbrž o retroaktivitu nepravou, kdy jsou na existující právní vztahy, zde na trvalý pobyt, aplikovány v průběhu jejich trvání nikoli právní předpisy ve stavu účinném v době vzniku právního vztahu, nýbrž v té podobě, jak se postupně mění v průběhu času“*. Dle soudu je pak nerozhodné, zda k pravomocnému odsouzení došlo ještě za účinnosti předchozí právní úpravy, či nikoliv. Podstatné je, že správní orgán I. stupně řízení zahájil dne 22. 1. 2014 a rozhodnutí ve věci vydal dne 30. 4. 2014, tedy po datu 10. 5. 2013, a na daný případ správně aplikoval zákon o pobytu cizinců ve znění zákona č. 103/2013 Sb. Za zcela nedůvodnou pak soud považuje námitku, dle níž měl správní orgán I. stupně použít znění zákona pro žalobce příznivější, neboť tato zásada platí toliko v oblasti správního trestání, nikoliv v případech, kdy správní orgán rozhoduje o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.

Soud neshledal důvodnou ani druhou část žaloby, dle níž je napadené rozhodnutí nepřiměřené z hlediska dopadu do práv žalobce na soukromý a rodinný život.

Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem (...)“*.

V dané věci bylo potřeba v souladu se zněním § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku

napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. K tomu lze odkázat na rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“

Danou otázkou se zabýval správní orgán I. stupně na str. 2 a 3 svého rozhodnutí, kde zdůraznil, že žalobce byl celkem dvakrát pravomocně odsouzen, a to mj. za trestnou činnost páchanou organizovanou skupinou na mezinárodní úrovni, na níž se účastnil od roku 2008. K žalobcovým rodinným poměrům konstatoval, že žalobce je rozvedený, na území České republiky pobývá jeho bývalá manželka, dvě dospělé děti a nezletilý vnuk, který má české státní občanství. Správní orgán I. stupně rovněž konstatoval, že žalobci zrušením povolení k trvalému pobytu, tedy nejvyššího pobytového oprávnění, nebude bráněno v kontaktu s rodinou; žalobce svým jednáním opakovaně a hrubým způsobem porušil veřejný pořádek České republiky, a ačkoliv rozhodnutí o zrušení povolení určitým způsobem zasáhne do jeho soukromého a rodinného života, v daném případě převážil zájem na ochraně veřejného pořádku nad soukromým zájmem žalobce.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil, že žalobce na území České republiky nemá natolik blízké osoby, že by bylo napadené rozhodnutí způsobilo nepřiměřeným způsobem zasáhnout do jeho rodinného života. Ačkoliv žalobce na území České republiky pobývá od roku 1998, ze spisového materiálu vyplynulo, že se dopouštěl trestné činnosti od roku 2008 a podmíněně byl propuštěn dne 14. 11. 2014; v posledních šesti letech tedy buďto páchal trestnou činností nebo byl ve výkonu trestu odnětí svobody. Rovněž nebylo zjištěno, že by žalobce na území pracoval nebo byl jinak legálně navázán na Českou republiku z ekonomického hlediska.

S ohledem na výše řečené soud konstatuje, že správní orgány podrobně posoudily dopad napadeného rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce, přičemž vzaly v úvahu kritéria obsažená v § 174a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, zejména délku pobytu žalobce, druh protiprávního jednání, povahu a pevnost rodinných vztahů a jeho celkové vazby na Českou republiku. Z toho důvodu nelze jejich rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné. Soud rovněž podotýká, že nebylo vadou způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí, pokud se žalovaný nezabýval otázkou, zda žalobcovo jednání představuje aktuální a dostatečně závažnou hrozbu budoucího narušování veřejného pořádku. Dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž správní orgán zruší platnost povolení k trvalému pobytu vždy, když byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody (za podmínky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce), nikoliv tehdy, pokud existuje *důvodné nebezpečí*, že by žalobce mohl *závažným způsobem narušit veřejný pořádek* (srovnej např. § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců].

Správní orgány dále nepochybily ani při věcném posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Soud k uvedenému dodává, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku sp. zn. 2T 72/2011 za spáchání úmyslného trestného činu maření úředního rozhodnutí a vykázaní dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 9T 79/2012 byl odsouzen pro spáchání trestného činu účast na organizované zločinecké skupině dle § 361 odst. 1 trestního zákoníku a pro úmyslný trestný čin padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 a 3 písm. a) trestního zákoníku; pro výkon trestu odnětí svobody byl zařazen do věznice s ostrahou.

Žalobce se tedy dopustil dvou zvlášť závažných zločinů, v případě § 361 odst. 1 trestního zákoníku v sazbě od dvou do deseti let, u § 348 odst. 3 trestního zákoníku v sazbě od

tří do deseti let, přičemž trestní soud konstatoval, že se v daném případě jednalo o velmi závažnou, dlouhodobě páchanou trestnou činnost, která byla realizována na území více států. Dle soudu je tedy nepochybné, že se žalobce dopustil jednání, jehož závažnost byla způsobilá převážit nad zájmem na ochraně rodinných vazeb cizince (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30), které nadto v řešeném případě soud v souladu se žalovaným neshledal dostatečně intenzivními. Na území České republiky nepobývají žádné osoby, které by vykazovaly dostačující míru závislosti na osobě žalobce, jeho dvě děti jsou již dospělé a žalobcovo manželství bylo rozvedeno. Soud rovněž souhlasí s žalovaným, že napadeným rozhodnutím žalobce nebude zcela zbaven kontaktu se svojí rodinou, neboť ten může být udržován i po pozbytí nejvyššího pobytového oprávnění.

Je sice pravdou, že s ohledem na délku žalobcova pobytu na území České republiky by bylo možné očekávat narušení dalších sociálních vazeb, ovšem dle soudu se žalobce dopouštěl dlouhodobě a vědomě natolik závažného protiprávního jednání, že zájem na ochraně veřejného pořádku zjevně převáží nad ochranou žalobcových soukromých zájmů. Žalobce si měl a mohl být při páchání závažných úmyslných trestných činů vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti právem chráněným zájmům tohoto státu může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo žalobce pobývat na jeho území.

V. Závěr

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. 5. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
V. B.